

Sygn. akt IV U 143/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnowie

w składzie: SSO Mariusz Musiał

po rozpoznaniu w dniu 10.02.2014 r. w Tarnowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy R. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania od decyzji z dnia 10.12.2013 r. znak:(...)

postanawia

odrzuć odwołanie

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 10.12.2013 r. odmówił odwołującemu R. W. przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Uzasadniając decyzję organ rentowy podał, iż Lekarz Orzecznik Oddziału orzeczeniem z dnia 19.11.2013 r. uznał, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do 30.11.2014 r., a daty powstania niezdolności do pracy nie można ustalić. Jego niezdolność do pracy powstała po upływie 18 miesięcy od ustania prawa do renty oraz nie udowodnił wymaganego okresu ubezpieczenia w dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o rentę.

W dniu 06.02.2014 r. organ rentowy przekazał skierowane do Sądu Okręgowego w Tarnowie odwołanie R. W. od powyższej decyzji. Odwołujący domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do renty. Żądanie uzasadnił stanem zdrowia i wskazał, że zaskarżona decyzja jest krzywdząca.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego odrzucenie. Organ rentowy wskazał, że przedmiotowa decyzja została wydana na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika z dnia 19.11.2013 r. Od powyższego orzeczenia odwołujący nie wniósł sprzeciwu. Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do renty, ponieważ mimo istnienia okresowej częściowej niezdolności do pracy, niezdolność ta u odwołującego powstała po upływie 18 miesięcy od ustaniu prawa do renty oraz odwołujący nie udowodnił wymaganego okresu ubezpieczenia.

Sąd rozważył co następuje:

Odwołanie R. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 10.12.2013 r. podlega odrzuceniu na podstawie art. 477⁹ § 3¹ kpc.

Stosownie do treści powołanego przepisu Sąd odrzucił odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba

zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, Sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 14 ust 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 r. nr 39 poz. 353.) - od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia.

Ust 2c powołanego przepisu stanowi, iż Komisja Lekarska nie rozpatruje sprzeciwu wniesionego po terminie. W uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez Sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.

Stosownie do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r. II UZP 17/05 na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) (OSNP 2006/15-16/245).

W niniejszej sprawie orzeczeniem z dnia 19.11.2013 r. Lekarz Orzecznik uznał odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy do 30.11.2014 r. Odpis tego orzeczenia doręczono mu w dniu badania, przedmiotowe orzeczenie zawiera pouczenie w przedmiocie przysługującego badanemu prawa do wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Odwołujący nie złożył sprzeciwu. Treść odwołania nie wskazuje, iż odwołujący w jakikolwiek sposób usprawiedliwia uchybienie terminu, w szczególności przyczynami od niego niezależnymi. Odwołujący jednocześnie nie wskazuje żadnych nowych okoliczności dotyczących niezdolności do pracy powstałych po dniu wydania orzeczenia przez Lekarza Orzecznika, które miałyby wpływ na zmianę orzeczenia oraz ponowne rozpoznanie sprawy na podstawie art. 477⁹ § 2¹ kpc.

W świetle powyższego odwołanie od zaskarżonej decyzji należało odrzucić w oparciu o art. 477⁹ § 3¹ kpc, ponieważ odwołujący mimo prawidłowego pouczenia nie wniósł w ustawowym terminie 14 dni sprzeciwu do Komisji Lekarskiej od orzeczenia Lekarza Orzecznika, a odwołanie od wydanej w wyniku przedmiotowego orzeczenia decyzji oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących przedmiotowego orzeczenia.